

РЕШЕНИЕ

№ 156

гр. Свиленград, 20.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на четиринадесети юли през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235620200299 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

С постъпилата Жалба от „Емилиано - 91” ЕООД с ЕИК 203372399, със седалище и адрес на управление: град Мадан, ул. „Обединение” № 5, ап. № 12, област Смолян, представлявано от управителя А. Р. К., се оспорва Електронен фиш (ЕФ) за налагане на Имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата (ЗП) № 8504593116, издаден от Агенция „Пътна инфраструктура” (АПИ), в частта, с която на дружеството-жалбоподател за извършено нарушение по чл. 102, ал. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП е наложено административно наказание „Имуществена санкция” в размер 2 500 лв. С Жалбата са релевирани оплаквания за незаконосъобразно издаване на ЕФ – в противоречие с материалноправните норми и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила – налице била неяснота относно нарушението и за визираното нарушение не можело да се издава ЕФ.

В съдебната фаза дружеството - жалбоподател, редовно призовано, не изпраща представител. С Писмена молба процесуалният му представител - адвокат С. К. сочи, че обжалваният ЕФ следва да бъде отменен на основанията, посочени в Жалбата. Претендират се разноси по делото. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) – АПИ, редовно призовани, изпращат представител – юрисконсулт Татяна Д., която пледира за потвърждаване на ЕФ. Представя Писмени бележки, в които подробно аргументира тезата си за потвърждаване на ЕФ, тъй като бил издаден законосъобразно и не били допуснати процесуални нарушения при издаването му. Претендират се разноси по делото под формата на юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. Представен е Списък на разноските. Наведено е възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

В съдебната фаза се ангажират писмени доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 28.05.2021 година в 17.11 часа в извъннаселено място, а именно: по път - автомагистрала (АМ) „Марица” – А 4, при км. 83+554, на територията на община Любимец, област Хасково, с контролно устройство (техническо средство) с идентификатор № 20351 (част (елемент) от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП (т.нар. ТОЛ система), която е стационарна електронна система за заснемане и за събиране на данни), е регистрирано и заснето движещото се в посока нарастващ километър, пътно превозно средство (ППС), състоящо се от влекач марка „ДАФ”, модел ХФ 95.430 с държавен регистрационен № ***** с технически

допустима максимална маса 20 500 кг, брой оси 2, екологична категория – евро 3 и ремарке, с общ брой оси на състава 5 и обща технически допустима максимална маса на състава 44 000 кг, като влекачът е собственост на дружеството - жалбоподател (видно от Справката за собствеността), за което не е заплатена дължимата такса за движение по републиканската пътна мрежа съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП - нарушение по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

След обработване на информацията от заснемането, от АПИ е издаден ЕФ № 8504593116 на дружеството - жалбоподател в качеството му на собственик на ПС, видно от Справка за собствеността на автомобила към датата на деянието, налична в преписката (както вече бе посочено). ЕФ е изготвен по образец, действащ към датата на изготвянето, съгласно Протокол № 28765/21 от 09.09.2021 година на Управителния съвет на АПИ и Заповед № РД-11-983 от 13.09.2021 година на Председателя на Управителния съвет на АПИ, ведно с образец към последната, представляващ Приложение към посочената Заповед. В обстоятелствената част на ЕФ съобразно отразените данни за незаплащане на дължимата такса за движение по републиканската пътна мрежа съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, приета и съответно вписана е правна квалификация по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП за така констатирането нарушение, за което на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр.чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, на дружеството - жалбоподател е наложено административно наказание „Имуществена санкция” в размер на 2 500 лв.

Обжалваният ЕФ е редовно връчен на дружеството - жалбоподател на 01.06.2023 година по пощата с Обратна разписка. Известието за доставяне, надлежно подписано, се намира приложено в Административнонаказателната преписка (АНП), с отбелязване и на името на получателя му. Съдът приема, че е връчен ЕФ на 01.06.2023 година, въпреки, че в Известието за доставяне е посочена друга дата – 01.05.2023 година, тъй като явно се касае за техническа грешка при изписване на месеца, което е видно от печата, поставен на Обратната разписка и от Справката в официалния сайт на „Български пощи” ЕАД, така също е предвид факта, че е невъзможно пратката да е изпратена на 30.05.2023 година и да е получена на 01.05.2023 година. Възражения относно начина и формата на връчване на ЕФ не се противопоставят в настоящото съдебно производство. Даден е 14-дневен срок на дружеството – жалбоподател да плати компенсаторната такса с оглед анулирането на ЕФ. В указания срок, дружеството - жалбоподател не плаща компенсаторната такса.

За работата и използването на устройството за конкретното нарушение е изготвен Доклад. Същият е приложен по делото и приет като доказателство. От съдържанието на Доклада се установяват данни за датата и часа на нарушението, мястото му и характеристиките на процесното ППС. ЕФ е съставен на основание снимков материал – налични са записи от системата и по-точно две снимка, на които е видно процесното ППС. От същите се установява, че е заснето ППС, състоящо се от влекач с държавен регистрационен № ***** и ремарке. От приложените снимки стават ясни датата и часа на заснемане.

Налични са доказателства, видно от които дружеството – жалбоподател е сключило Договор с „Интелигентни трафик системи” АД за електронно събиране на ТОЛ такси за изминато разстояние чрез предоставяне на авансова сума, като за целта са предоставени бордови устройства, едно от които е монтирано на процесното ППС и по – точно на влекача. От Писмото на „Интелигентни трафик системи” АД става ясно, че това асоциирано бордово устройство, което е технически изправно, е било изключено от 13.15 часа на 28.05.2021 година, поради което не е предавало данни и информация за преминаването през ТОЛ сегментите по платената пътна мрежа и е било отново включено – започнало е да предава данни, в 00.03 часа на 05.06.2021 година.

В кориците на делото е приложена Справка от Търговския регистър относно актуалното състояние на дружеството – жалбоподател.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст, вр. чл. 189ж, ал. 5 от ЗДвП видно от датата на депозираното ѝ в Регистратурата на АНО, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издаден атакувания ЕФ) – лично управителя на дружеството - собственик на процесното ППС, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно

(по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски Районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на ЕФ – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 79б, ал. 2 от ЗАНН е неприложима в случая, тъй като има изрична разпоредба в тази връзка - чл. 189ж, ал. 2 от ЗДвП, т.е. настоящият Съдебен състав намира, че нормата на чл. 79б от ЗАНН не е приложима по отношение на ЕФ, издаден по реда на ЗДвП за нарушение, свързано със събиране на пътни такси по ЗП, поради което и евентуалното заплащане на намаления размер на Имуществената санкция по същия няма за последица влизането му в сила, респ. недопустимост на Жалбата против ЕФ.

Преценена по същество, Жалбата е основателна, за което Съдът излага следващите правни съображения, идентични с тези, посочени в Жалбата и в Писменото становище на процесуалния представител на дружеството - жалбоподател:

1. Съгласно чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, „собственикът е длъжен да не допуска движението на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за ППС не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП според категорията на ППС. Ако в Свидетелството за регистрация е вписан ползвател, задължението се изпълнява от него.”. С нормата се регламентира забрана за собственика на ППС, движещо се по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да не допуска същото, ако не са изпълнени едновременно задълженията, както по установяване размера на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП според категорията на ППС, така и по нейното заплащане.

Съгласно чл. 187а, ал. 2, т. 3 от ЗДвП, „ако собственикът на ППС е юридическо лице или едноличен търговец, за допускане движението на ППС, без да са изпълнени задълженията по установяване размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП, на собственика се налага Имуществена санкция, както следва - по чл. 179, ал. 3б - в размер 2 500 лв.”. Съгласно цитираната санкционна разпоредба на собственик на ППС, който е допуснал движението на ППС, без едновременно да са изпълнени

задълженията по установяване размера и по заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП, т.е. нарушил е установената му забрана по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, се налага Имуществена санкция по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП.

Съгласно чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, „собственик на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, включително в резултат на невярно декларирани данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от ЗП, се наказва с Глоба в размер 2 500 лв. Глобата се налага на вписания ползвател на ППС, ако има такъв. Ако собственикът или вписаният ползвател е юридическо лице, се налага Имуществена санкция в размер 2 500 лв.“. Съгласно цитираната разпоредба административното наказание се налага на собственика на ППС при незаплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП – изцяло или частично, включително и когато това е последица от невярно декларирани данни.

От систематичното тълкуване на тези разпоредби се обуславя извод за неяснота на наказаното лице в какво действителност се изразява неговото неправомерно поведение, предпоставка да му бъде наложено административно наказание. Не се установява безспорно дали дружеството - жалбоподател е наказано заради това, че е нарушило забраната по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, като е допуснало движението на ППС, без едновременно да са изпълнени задълженията по установяване размера и по заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП, или заради това, че не е заплатило дължимата пътна такса. Изложеното е основание за отмяна на ЕФ поради допуснати процесуални нарушения от категорията на съществени, пречатващи възможността на лицето да разбере в какво се изразява обвинението спрямо него и да осъществи ефективно правото си на защита.

В изложения смисъл е и Решение № 601 от 18.07.2023 година, постановено по КАНД № 492/2023 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Петър Вунов, където е посочено: „Според настоящият касационен състав в случая действително процесното нарушение не е описано достатъчно ясно, тъй като в ЕФ въобще не е посочено словесно в какво точно се изразява изпълнителното му деяние. При това положение няма как да е налице яснота за кое именно действие или бездействие е санкционирано лицето. Процесуално недопустимо е Съдът да

предполага за какво нарушение е било действителното административнонаказателно обвинение, като по пътя на тълкуването или подразбирането въз основа на други твърдения на контролния орган да извежда волята му. Следователно, правилно е прието от въззивната инстанция, че така е допуснато особено съществено нарушение на процесуалните правила, което съставлява абсолютно основание за отмяна на процесния ЕФ, доколкото от една страна ограничава правото на защита на наказаното лице, а от друга страна препятства и осъществявания от Съда контрол за неговата законосъобразност, поради невъзможност да се установи в какво точно се изразява изпълнителното деяние на нарушението, за което е ангажирана отговорността му.”.

2. Настоящата Съдебна инстанция намира, че е нарушена процедурата, по която е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството - жалбоподател.

Съгласно чл. 167а, ал. 2, т. 7 и т. 8 от ЗДвП, при изпълнение на функциите си по този закон определените от Председателя на Управителния съвет на АПИ длъжностни лица проверяват създадените записи по ал. 3 и на тяхна основа съставят Актове за установяване на административни нарушения (АУАН) при спазване на разпоредбите на чл. 189е и чл. 189ж, както съставят и връчват АУАН и връчват ЕФ за нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в.

Съгласно чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП, „АПИ създава и поддържа информационна система, в която се издават и съхраняват докладите по ал. 3 и ЕФ за нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в. Правилата за изграждане и функциониране на информационната система се приемат с Решение на Управителния съвет на АПИ. В информационната система могат да се съхраняват и съставени, но невръчени покани за съставяне на АУАН, АУАН и Наказателни постановления (НП) за нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в, ако същите отговарят на изискванията за електронен документ и са подписани с квалифициран електронен подпис.”.

Съгласно чл. 187а, ал. 1, ал. 4 и ал. 5, изречение първо от ЗДвП, „при установяване на нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3б в отсъствие на нарушителя се счита, че ППС е управлявано от собственика му, а в случаите, в които в Свидетелството за регистрация на ППС е вписан ползвател - от ползвателя,

освен ако бъде установено, че ППС е управлявано от трето лице. Вписаният собственик, съответно ползвател, се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал. 1 във връзка с административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3б, ако в срок от 7 дни от връчването на АУАН или ЕФ представи Декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и копие от Свидетелството му за управление на МПС. В случаите по ал. 4 въз основа на първоначално издадения АУАН не се издава НП и административнонаказателното производство се прекратява, а първоначално издаденият ЕФ се анулира.”.

Съгласно чл. 189е, ал. 1 - 5, ал. 12 и ал. 13 от ЗДвП, „АУАН по чл. 179, ал. 3 - 3в се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а съобразно тяхната компетентност. При установяване на нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б преди съставяне на АУАН, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от ЗП. Когато АУАН се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването на Акта. Таксата по чл. 10, ал. 2 от ЗП може да бъде заплатена по банков път или чрез картово плащане, а пред органите по чл. 167, ал. 3 - 3б - и в брой, като плащането може да бъде осъществено при извършване на проверката или в срок от 14 дни от връчване на АУАН по чл. 179, ал. 3 - 3б. В случаите, при които таксата по чл. 10, ал. 2 от ЗП се заплаща след връчване на АУАН, нарушителят следва в Платежното нареждане да посочи номера на АУАН. При заплащане на таксата по чл. 10, ал. 2 от ЗП в срока и при условията на ал. 3 и ал. 4 и след постъпване на сумата по сметката на АПИ, нарушителят се освобождава от административнонаказателна отговорност за конкретното нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б, установено в АУАН. В тези случаи се освобождават от административнонаказателна отговорност собственикът, вписаният ползвател и водачът за извършеното административно нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б във връзка с конкретното ППС за съответния случай на движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа. НП за административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в се издават от Председателя на Управителния съвет на АПИ или оправомощени от него длъжностни лица. За съставените АУАН и издадените НП по този член се прилагат разпоредбите на чл. 189, ал. 1 – ал. 3 и ал. 13 – ал. 16.”.

Съгласно чл. 189ж, ал. 1, изречение първо и ал. 7 от ЗДвП, „при нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава ЕФ в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на Глоба или Имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. По отношение на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б се прилагат разпоредбите на чл. 189, ал. 10.”.

В ЗП липсва правна уредба за налагане на административни наказания чрез издаването на ЕФ. Ангажирането на административнонаказателна отговорност се реализира с издаването на НП въз основа на АУАН.

От систематичното тълкуване на цитираните разпоредби се обуславя извод, че неправилно на „Емилиано - 91” ЕООД е ангажирана отговорност по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, като е издаден ЕФ при условията на чл. 189ж от ЗДвП. Съгласно ал. 1 на чл. 189ж от ЗДвП, ЕФ може да се издаде (правна възможност за наказващия орган), когато се установи нарушение на чл. 179, ал. 3 от ЗДвП. За нарушения като процесното – по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, ЕФ не се издава. Необходимо е да се посочи и, че нормите на чл. 179, ал. 3 и ал. 3б от ЗДвП имат различно съдържание. С първата се предвижда наказание за водач, който управлява ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което е длъжима, но не е заплатена такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗП, а с втората – наказание за собственик на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, включително в резултат на невярно декларирани данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от ЗП. Различни са субектите, на които може да бъдат наложени и предвидените със закона различни по вид и размер наказания, различни са и нарушенията, за осъществяването на които се налагат тези наказания – незаплатена такса чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗП (чл. 179, ал. 3 от ЗДвП) и изцяло или частично незаплатена дължима такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, включително в резултат на невярно декларирани данни, по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. Предвид това се формира извод, че за извършеното от „Емилиано - 91” ЕООД нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП незаконосъобразно е издаден ЕФ. Приложение намират разпоредбите, регламентиращи съставянето на АУАН и издаването на НП при наличието на предпоставките за това. Допуснатото процесуално нарушение е съществено, тъй като се ограничават правата на лицето, сочено за нарушител,

включително да възрази по смисъла на чл. 42, ал. 1, т. 8 и чл. 44, ал. 1 от ЗАНН и да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Установените непълнота и неяснота на правната уредба относно издаването на ЕФ за нарушения по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП не могат да бъдат санирани по аргумент от чл. 46, ал. 3 от Закона за нормативните актове.

В изложения в т. 1 и в т. 2 смисъл е и Решение № 687 от 19.10.2022 година, постановено по КАНД № 758/2022 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Биляна Икономова.

3. Налице е и друго нарушение, свързано с описание на инкриминираното нарушение, което е също самостоятелно основание за отмяна на обжалвания ЕФ, тъй като е съществено, довело до нарушаване правото на защита на наказаното лице. Изискванията относно съдържанието на ЕФ (ако се приеме, че такъв може да бъде издаден в конкретния случай) са императивни, тъй като осигуряват правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, в чието съдържание се включва и правото да знае точно какво административно нарушение се вменява за извършено, за да може да организира защитата си в пълен обем. Непълнотите в съдържанието му не могат да се санират в хода на съдебното производство, поради което съставляват съществено нарушение на процесуалните правила. Съдът няма правомощието да изменя описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, тъй като това би довело до нарушаване правото на защита на наказаното лице. Налагането на административни наказания засяга пряко сферата на наказаното лице, с оглед на което следва АНО да бъде стриктен, точен и да подхожда с изключителна прецизност при изписване на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено.

В случая лицето е санкционирано за деяние, извършено на АМ 4, при км. 83+554, като в случая е миродавно Решение № 101/20.02.2020 година на Министерския съвет (, приложено в кориците на делото), но при преглед на това Решение не може да се стигне до извод за кой точно ТОЛ сигмент става дума, тъй като ТОЛ сигмент, означен като „км. 83+554” липсва в това Решение. Едва в открито съдебно заседание процесуалният представител на АНО представя Становище, от което и видно, че се касае за ТОЛ сигмент 1444411867, какъвто има наличен в Решението на Министерския съвет.

По този начин посоченото обстоятелство, свързано с мястото на нарушението, остава неясно за наказаното лице и то не може да организира своята защита срещу правните изводи на АНО, които са направени върху неизвестни и неясни за него фактически обстоятелства. Всяко несъвършенство в тази връзка ограничава правото на защита на наказаното лице и представлява съществено нарушение на процесуалните правила. Доводи от типа, че описано по този начин (с посочване на конкретния километър) нарушението за нарушителя е ясно, не се възприемат от Съда, тъй като най – малко за Съдебния състав остава неясно описанието на конкретното нарушение досежно мястото на нарушението и дали това място попада в обхвата на Решение № 101/20.02.2020 година на Министерския съвет.

Иначе казано нарушението, включително досежно мястото, следва да е ясно и точно индивидуализирано на базата на наличните в преписката доказателства, което в настоящия случай не е така. ЕФ представлява юрисдикционен акт, като за наказания и за Съда следва да бъдат ясни всички елементи от състава на нарушението. Неяснотата не може да бъде заместена от посочването в друг документ, който дори не е упоменат в обжалвания акт, респ. неяснотата не може да бъде изяснена едва в открито съдебно заседание.

С оглед изложеното, Съдът счита, че процесният обжалван ЕФ следва да бъде отменен като незаконосъобразен поради това допуснато съществено процесуално нарушение. Т.е. административната отговорност спрямо „Емилиано - 91” ЕООД следва да отпадне.

Поради изложеното, обжалваният ЕФ следва да бъде отменен като незаконосъобразен и на това самостоятелно основание (извън посочените в т. 1 и т. 2 от настоящото изложение, съвпадащи с актуалната практика в тази насока на Административен съд - Хасково).

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на дружеството - жалбоподател в размер на 550 лв. за адвокатски хонорар, съобразно представения Договор за правна защита и съдействие и от страна на АНО – 80 лв.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 д, ал. 1 от ЗАНН в производствата пред районния и административния съд страните имат право на присъждане на

разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на дружеството - жалбоподател действително следва да бъдат присъдени разноските за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, видно от който е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 550 лв. В този ред на мисли е неоснователно искането на АНО, направено на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, за намаляне размера на адвокатския хонорар, заплатен от жалбоподателя. Посочената разпоредба от ГПК препраща към чл. 36 от Закона за адвокатурата (ЗА). Според чл. 36 от ЗА, размерът на възнаграждението се определя в Договор между адвоката и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Според така направената препратка към Наредба № 1 от 09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният (нормативният) размер, определен в чл. 18, ал. 2, вр.чл. 7, ал. 2, т. 2 е 550 лв.

По отношение на Решението в частта за разноските дружеството - жалбоподател не може да иска изменение, тъй като по делото не бе представен Списък на разноските от негова страна.

При този изход на делото не се дължат разноски на АНО.

Независимо от изложеното в случай че не се приеме горния извод, то Съдът излага следните съображения:

При този вариант на разсъждение Съдът би приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на дружеството - жалбоподател. Съдът би приел, че издаване на ЕФ за нарушения на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП е предвидено с разпоредбата на чл. 189ж, ал. 7 от ЗДвП.

В настоящия случай административнонаказателната отговорност на дружеството - жалбоподател е ангажирана за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, установено с техническо средство № 20351 на основание издаден против него ЕФ. Съдът би приел, че ЕФ съдържа минимално изискуемото съдържание и задължителни реквизити, изчерпателно изброени в нормата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП. Тъй като разпоредбата е специална по отношение на разпоредбите на общия административнонаказателен процес - конкретно чл. 57 от ЗАНН, при преценка формалната законосъобразност следва да се държи сметка за спазването на намиращата приложение специална норма. Т.е. процесуалните изисквания относно съдържанието на НП, не биха били приложими за ЕФ, независимо, че по правното си действие той е приравнен на санкционен акт - аргумент от чл. 189, ал. 11 от ЗДвП (приложен по аналогия), едновременно с това материализиращ и констативния такъв АУАН. При наличие в ЕФ на посочените в чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП обективни признаци, Съдът би приел, че се покриват основните съществени елементи от административнонаказателния състав на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, твърдя за осъществен и вменен в отговорност на дружеството - жалбоподател. По този начин Съдът би приел, че описанието на нарушението съдържа всички релевантни обективни признаци, поради което би било удовлетворено това изискване за реквизита по чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП.

Що се отнася до правосубектността и персонификацията на органа, издал процесния ЕФ, законодателното изискване се свежда до посочване на АПИ, което е достатъчно касателно авторството. И тук отново, изключението следва по силата на специалната норма на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП, установяваща отклонение от общите правила на ЗАНН. Обсъжданият задължителен реквизит, Съдът би приел че е налице, видно от съдържанието на ЕФ, в който фигурира вписана АПИ. Посочването на дата на издаване на ЕФ не е след задължителните реквизити на ЕФ. За пълнота на настоящото изложение би следвало да се посочи, че законът не изисква в ЕФ да е посочено поименно кой точно физически е изготвил ЕФ.

Относно спазването на срока по чл. 34 от ЗАНН - ЕФ е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и към НП (както вече бе посочено), но само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 от ЗДвП,

приложен по аналогия), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и процедури (включително срокове) за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на ЕФ. Предвид изложеното, и в светлината на Тълкувателно решение № 1/2014 година по т.д.№ 1/2013 година на Върховния административен съд (ВАС), настоящият Съдебен състав би намерил, че разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН не намират приложение и не следва да се прилагат по аналогия при липса на изрична разпоредба. Обстоятелството, че ЕФ е връчен на дружеството – жалбоподател на 01.06.2023 година не би съставлявало процесуално нарушение от кръга на съществените, водещо до отмяната му на самостоятелно основание, тъй като това не е рефлектирало неблагоприятно върху правото на защита на наказаното лице. В процесния случай, след като на а „Емилиано - 91” ЕООД е бил връчен ЕФ, същото го е обжалвало в предвидения от закона срок и е реализирало в пълнота правото си на защита. На следващо място би следвало да се посочи, че обстоятелството, че ЕФ е бил надлежно връчен на дружеството - адресат едва на 01.06.2023 година не изключва възможността за реализиране на административнонаказателната му отговорност, доколкото както към датата на съобщаване на ЕФ, така и понастоящем, не са изтекли нито регламентираната в чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК относителна давност за реализиране на административнонаказателно преследване, нито уредената в чл. 81, ал. 3 от НК абсолютна такава, които разпоредби са приложими в административнонаказателното производство по силата на препращащата разпоредба на чл. 11 от ЗАНН и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 година на ВКС по т.д.№ 1/2014 година, ОСНК и ОСС на Втора колегия на ВАС, т.е. сроковете, които трябва да са изтекли би следвало да са съответно 3 години и 4 години и 6 месеца, които към настоящия момент не са изтекли.

ТОЛ системата представлява съвкупност от централни и периферни софтуерни продукти съгласно чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории ППС на база време и на база изминато разстояние, като тази система не представлява автоматизирано техническо средство, поради което за нея не би съществувало изискване за сертифициране и одобрение от Българския институт по метрология (БИМ), т.е. тя не е обект на

проверка от БИМ.

Съдът би приел, че ЕФ отговаря на образеца, утвърден от Управителния съвет на АПИ, актуален към датата на издаване на ЕФ. Дори и да се приеме, че ЕФ е издаден по образец, който не е правилният, то това не би представлявало съществено процесуално нарушение, водещо до отмяната му, тъй като това не би довело до ограничаване на процесуалните права на жалбоподателя, защото Съдът би приел, че в ЕФ се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, при какви обстоятелства, какво е извършил).

За пълнота на настоящото изложение би следвало да се посочи, че при връчване на ЕФ, АНО няма задължението да представя и наличния снимков материал на жалбоподателя, който се прилага към АНП.

От приложените по делото доказателства би се установило, че след съобщаването на ЕФ на дружеството - жалбоподател, то не е платило компенсаторната такса, което изключва предвидената възможност за анулиране на Фиша, както и се изключва възможността за предеклариране.

Предвид изложеното биха липсвали предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива.

Както вече бе посочено в цитираната като нарушена материалноправна разпоредба – чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, е посочено, че собственикът е длъжен да не допуска движението на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за ППС не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП според категорията на ППС. Ако в Свидетелството за регистрация е вписан ползвател, задължението се изпълнява от него.

От обективна страна, с оглед приложения снимков материал - генериран е запис от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП (надлежно и годно веществено доказателствено средство в административнонаказателния процес), Съдът би приел, че са установени точния час на нарушението и регистрационния номер на автомобила, както и мястото на нарушението. Тези доказателства, обсъдени в съвкупност с данните от съдържанието на Доклада за конкретното нарушение, Съдът би приел, че доказват обективните

признаци на нарушението. Видно от този Доклад, в него изрично е отбелязан типа нарушение. При така попълнените данни в Доклада, би се потвърдила и визираната от органа правна квалификация на нарушението като такова по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП. Съдът би приел, че по делото липсват доказателства, които да опровергават факта на извършеното нарушение, за което е издаден процесният ЕФ. В подкрепа на изложеното би било и Писмото на „Интелигентни трафик системи” АД.

Съгласно чл. 149, ал. 1, т. 3, б. „в” от ЗДвП, в процесното ППС е категория N3, т.е. моторно превозно средство, проектирано и конструирано основно за превоз на товари с технически допустима маса над 12 t - видно от Справката за собствеността, технически допустимата максимална маса, посочена в т. F.1 е 20 500 кг, а технически допустимата максимална маса на състава е 44 000 кг - F.3 . Действително не са посочени индивидуализиращите белези на ремаркетото, но това не би било необходимо, тъй като важното в конкретния случай би била технически допустимата максимална маса на състава, която е посочена в ЕФ и в Справката за собствеността.

Както автомобилът, така и пътят, по който се е движил, попадат в категорията, за която се дължи пътна такса съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, т.е. се събира такса за ползване на пътната инфраструктура – пътна такса.

Съдът би приел, че не са налице неясноти относно описанието на нарушението – процесното нарушение е свързано с незаплащане на дължимата пътна такса, което става на база време и на база изминато разстояние, т.е. при липса на валидна маршрутна карта и при липса на валидна ТОЛ декларация, т.е. би било налице процесното нарушение. В случая Съдът би приел, че не е налице проблем, нередовност с бордовото устройство, тъй като то е било изключено от електрическото захранване на ППС, поради което правилно е било пристъпено към санкциониране на дружеството – собственик на ППС.

Деянието би било съставомерно от обективна страна, като с оглед обстоятелството, че е ангажирана административнонаказателната отговорност на ЕООД, доколкото се касае за обективна отговорност, не би следвало да се обсъжда въпроса за субективната страна на деянието.

Съдът би приел, че няма спор по отношение собствеността на процесното ППС и че правилно би била приложена хипотезата на чл. 187а, ал. 2, т. 3 от

ЗДвП, според която собственикът – юридическо лице, се наказва с Имуществена санкция в размер на 2 500 лв. за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. Т.е. съгласно чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр.чл. 179, ал. 3б от ЗДвП е предвидено наказание в размер на 2 500 лв., изключващо възможността за преценка на обстоятелствата по чл. 27, ал. 2 от ЗАНН.

Така наложеното с обжалвания ЕФ наказание Съдът би намерил за правилно с оглед постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на ЕФ, респ. налагането на санкция на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не би съставлявало процесуално нарушение. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, Съдът би приел, че процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не би съставлявало маловажен случай. Поради това биха липсвали предпоставки за преквалифициране на посоченото нарушение като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът би приел преценката на АНО по чл. 28 ЗАНН за съответстваща на закона.

Предвид изложеното Съдът би приел, че не е нарушен принципът на пропорционалност на наложеното наказание спрямо констатираното нарушение.

При този вариант на разсъждение Съдът би изградил изводите си на базата на писмените доказателства. С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло би кредитирал писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН. Същите биха се ценили изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак авторство. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие писмени доказателства биха били пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на

осъществяването му, като биха потвърдили фактическото му извършване от дружеството - жалбоподател. Биха се кредитирали и другите налични по делото писмени документи, извън материалите по АНП, тъй като не биха били в противоречие с другите доказателства, кредитирани от Съда.

По разноските:

При този изход на делото не биха се дължали разноски на дружеството - жалбоподател.

Основателно би било искането, направено от страна на АНО, за присъждане на разноски. Присъденият размер трябва да бъде справедлив и обоснован. Съобразно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, към която препраща чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр.чл. 37 от Закона за правната помощ, за този вид работа е предвидено възнаграждение от 80 лв. до 150 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делото, работата на юрисконсулта по това дело се състоеше в явяване в едно съдебно заседание и представяне на Писмени бележки и доказателства, поради което юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. би било справедливо, като искането за разликата до 150 лв. би следвало да се отхвърли.

Водим от изложеното и на основание чл 63, ал. 1 и чл. 63, ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 2 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр.чл. 189ж, ал. 5 от ЗДвП, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ЕФ за налагане на Имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП № 8504593116, издаден от АПИ, с който на „Емилиано - 91” ЕООД с ЕИК 203372399, със седалище и адрес на управление: град Мадан, ул. „Обединение” № 5, ап.№ 12, област Смолян, представлявано от управителя А. Р. К., е наложено административно наказание „Имуществена санкция” в размер 2 500 лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на АПИ с адрес: град София, бул. „Македония” № 3, за присъждане на разноски по делото.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура” с адрес: град София, бул. „Македония” № 3, ДА ЗАПЛАТИ на „Емилиано - 91” ЕООД с ЕИК 203372399, със седалище и адрес на

управление: град Мадан, ул., „Обединение” № 5, ап. № 12, област Смолян, представлявано от управителя А. Р. К., сумата от 550 лв., представляваща направените разноси за адвокатско възнаграждение по АНД № 299/2023 година по описа на Районен съд – Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок, който тече от получаване на Съобщението за постановяването му, с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____